Oğlan ve
Yalıçapkını
Aysel Banu YAVUZAL

Oğlan ve Yalıçapkını

Aysel Banu YAVUZAL

Oliver köyün kıyısındaki sessiz nehri çok severdi. Her sabah deri çantasına eskiz defterini ve boyalarını koyardı. Hardal sarısı kazağını ve kahverengi bağcıklı botlarını giyerdi. Bugün bir yalıçapkını çizmeyi umuyordu. Büyükbabası bu kuşun nehirdeki en güzel şey olduğunu, ama aynı zamanda en utangaç olduğunu söylemişti. Oliver'ın ela gözleri heyecanla parladı.

Oliver su kenarındaki düz bir taşa oturdu. Kalemini hazır tuttu. Birden pırıl pırıl mavi bir şey hızla geçti. Yalıçapkınıydı! Ama Oliver tek bir çizgi bile çizemeden kuş kaçıp gitti. 'Çok hızlı!' diye iç çekti. Bekledi ve izledi, ama kuş geri dönmedi. Oliver'ın kaşları öfkeyle çatıldı.

Evde Oliver büyükbabasına yalıçapkınını anlattı. Büyükbabası gülümsedi, yuvarlak gözlüklerinin ardında mavi gözleri parladı. 'Yalıçapkınları hızlıdır,' dedi. 'Ama bazı yerleri severler. Sabırlı olmalı ve kıpırdamadan durmalısın. Sessizce otur ve izle. Nehir sana sırlarını gösterecek.' Oliver başını salladı, ama bu kadar hareketsiz kalabileceğinden emin değildi.

Ertesi gün Oliver nehre döndü. Bir çalının arkasında gizli bir yer buldu ve hiç kıpırdamadan oturdu. Suyun akışını ve yusufçukların dansını izledi. Uzun bir süre sonra yalıçapkını alçak bir dala kondu. Bir an tünedi, sonra suya daldı ve bir balıkla uçup gitti. Oliver gülümsedi. Onu görmüştü!

Her gün Oliver nehre geri geldi. Yalıçapkınının yaşlı meşe ağacının yanındaki dalı sevdiğini öğrendi. Sabahları balık tuttuğunu, öğleden sonraları dinlendiğini öğrendi. Eskiz defterine notlar yazdı. Büyükbabası, 'Gerçek bir gözlemci oluyorsun,' dedi. Oliver gurur duydu. Sabrı her gün biraz daha öğreniyordu.

Ama kuş hâlâ eskiz çizmek için çok hızlıydı. Oliver boyalarını açamadan konuyor, sonra kaçıp gidiyordu. Oliver öne eğilirken kestane kahvesi saçları alnına düştü, hazır olmaya çalışıyordu. 'Daha çok sabra ihtiyacım var,' diye fısıldadı kendi kendine. Büyükbabasının sözlerini hatırladı: 'Kıpırdamadan otur ve izle.'

Bir sabah büyükbabası onunla nehre geldi. Devrilmiş bir kütüğün üzerinde birlikte oturdular. Büyükbabasının zeytin yeşili hırkası odun dumanı kokuyordu. 'Suyu izle,' dedi yumuşak bir sesle. 'Yalıçapkını hazır olduğunda gelecek.' Sessizce beklediler. Oliver'ın çilli burnu heyecanla seğirdi, ama kıpırdamadı. Nehir usulca şırıldadı.

Bir süre sonra yalıçapkını göründü. Yaşlı meşenin yanındaki dala kondu. Oliver nefesini tuttu. Kuş başını yana eğdi, minik kara gözleriyle izledi. Sonra suya daldı ve dala geri döndü. Oliver yavaşça eskiz defterine uzandı. Kuş kaldı. Oliver çizmeye başladı, kalemi dikkatle hareket ediyordu.

Ama yalıçapkını yine uçup gitti. Oliver iç çekti. 'Sadece birkaç çizgi çizebildim.' Büyükbabası elini omzuna koydu. 'Sandığından daha yakınsın. Yarın tekrar dene.' Oliver başını salladı. Sabırlı olması gerektiğini biliyordu. Evde kıpırdamadan oturma alıştırması yaptı, bahçedeki kuşları izledi. Küçük kız kardeşi ona güldü, ama aldırmadı.

Günler haftalara dönüştü. Oliver yalıçapkınının en sevdiği dalı, sabah rutinini ve suya dalmadan önce havada asılı kalışını öğrendi. Defter sayfalarını kuşun mavi sırtı ve turuncu göğsüyle doldurdu. Büyükbabası onun özenli çalışmasını övdü. 'Sabır bir armağandır,' dedi. Oliver yavaş yavaş anlamaya başlıyordu.

Parlak bir sabah Oliver her zamanki yerinde oturdu. Güneş nehirde pırıldıyordu. Boyaları hazırdı. Yalıçapkını yakındaki bir dala kondu. Kaçmadı. Orada kaldı, tüylerini düzeltti. Oliver'ın kalbi hızla çarptı, ama yavaş hareket etti. Boyalarını açtı ve pırıl pırıl mavi ve turuncu tüyleri boyamaya başladı.

Yalıçapkını uzun süre orada kaldı, sanki Oliver'ın onu iyi kalple izlediğini biliyordu. Oliver dikkatli fırça darbeleriyle boyadı. En parlak maviyi ve en sıcak turuncuyu karıştırdı. Beyaz boğaz lekesini ve uzun, hançer gibi gagasını boyadı. Kuş sonunda uçup gittiğinde Oliver resmine baktı. Çok güzeldi. Yalıçapkınının renklerini yakalamıştı.

Oliver resmi göstermek için eve koştu. Büyükbabasının yıpranmış yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. 'Başardın, Oliver! Sabrın olağanüstü güzelliği ortaya çıkardı.' Resmi aldı ve şöminenin üstündeki duvara astı. Oliver dimdik durdu. Beklemenin ve izlemenin buna değdiğini öğrenmişti.

O akşam Oliver ve büyükbabası ateşin yanında oturdular. Resim sıcak ışıkta parlıyordu. 'Biliyor musun,' dedi büyükbabası, 'yalıçapkını sabrın simgesidir. Bize yavaşlamayı ve dünyanın harikalarını fark etmeyi öğretir.' Oliver başını salladı. Nehir, kuş ve sessizce izleyerek geçirdiği nice sabahları düşündü.

Oliver nehre gitmeye devam etti. Başka kuşlar ve hayvanlar çizdi. Ama yalıçapkını resmi en sevdiği olarak kaldı. Ona öğrendiği dersi hatırlatıyordu: sabır olağanüstü güzelliği ortaya çıkarır. Büyükbabası sık sık resme bakar ve gülümserdi. 'Sende bir sanatçının kalbi var,' derdi. Oliver'ın ela gözleri mutlulukla parlardı.

Yıllar sonra Oliver ünlü bir ressam oldu. Ama sessiz nehri, yalıçapkınını ve bilge büyükbabasını hiç unutmadı. Çocuklara sık sık şöyle derdi: 'Sabırlı olun. İzleyin. Dünya, görmek için beklerseniz olağanüstü güzelliklerle doludur.' Ve duvarında ilk resmi asılıydı—yalıçapkını, pırıl pırıl mavi ve turuncu, sabır armağanının bir hatırlatıcısı.